

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 203/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 290/2010 a jeho rozsudkom z 12. júna 2014, ako aj čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 5/2016 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2,

čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 290/2010 a jeho rozsudkom z 12. júna 2014, ako aj čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 5/2016 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2017.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa považuje za obeť zjavne nezákonnej a protiústavnej daňovej kontroly zameranej na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za II., III. a IV. štvrťrok 2007. Kontrolu vykonávali pôvodne zamestnanci Daňového úradu Bratislava III (kontrolórky [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), a to na podklade oznámenia o výkone daňovej kontroly z 26. februára 2009. Následne od 9. júna 2009 vykonávali kontrolu zamestnankyne – kontrolórky miestne a vecne nepríslušného Daňového úradu Bratislava V [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľku opakovane vyzvali listom z 9. júna 2009 na predloženie dokladov ku kontrole, čo sťažovateľka dôvodne a zmysluplne namietala. Vychádzala z toho, že totožnosť správcu dane na účely vymedzenia miestnej príslušnosti je daná aj totožnosťou jeho zamestnancov v zmysle nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009. Keďže kontrolórky boli kmeňovými zamestnankyňami Daňového úradu Bratislava V, nimi vykonávaná kontrola bola nezákonná, pretože miestne príslušný bol Daňový úrad Bratislava III.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom č. k. 3 Sžf 5/2016-234 z 20. septembra 2017 neprípustne a neakceptovateľne zlegalizoval nezákonný, protiústavný a arbitrárne odôvodnený rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 290/2010-173 z 12. júna 2014 v znení dvoch opravných uznesení. Nevysporiadal sa totiž dôsledne a ústavne konformne s uvedenými námietkami a v rámci toho s pojmom „zamestnanec daňového úradu“. Najvyšší súd sa nevysporiadal s tým, že za daného skutkového stavu daňovú kontrolu mohli vykonávať iba kontrolóri miestne a vecne príslušného Daňového úradu Bratislava III. Ak ju napriek tomu vykonávali kmeňové zamestnankyne Daňového úradu Bratislava V bez toho, aby na výkon daňovej kontroly bol nadriadeným orgánom delegovaný Daňový úrad

Bratislava V, potom všetky úkony vykonané kontrolórkami miestne a vecne nepríslušného Daňového úradu Bratislava V sú absolútne neúčinné, nezákonné a neplatné. Nemohli byť ani základom na uloženie peňažnej povinnosti sťažovateľke. Daňová kontrola bola od 9. júna 2009 zjavne nezákonná a protiústavná, bola výsledkom neprípustnej šikany a zneužitia práva, a tak boli porušené označené práva sťažovateľky. Sťažovateľka 25. septembra 2009 namietla zaujatosť oboch kontrolórok z Daňového úradu Bratislava V a žiadala ich vylúčiť z vykonávania kontroly.

Nahliadnutím do spisu na krajskom súde 18. decembra 2017 sťažovateľka zistila, že došlo k opakovanému porušeniu jej práv, čo malo za následok jej odňatie zákonnému sudcovi, porušenie jej práva na nestranný súd, pretože sa jej nevytvoril priestor vyjadriť sa k zmene v zložení senátu krajského súdu, resp. túto zmenu namietat'. Nemohla preto namietat' novú sudkyňu [REDACTED] do pojednávania konaného 22. mája 2014.

Zo zápisnice o pojednávaní krajského súdu z 22. mája 2014 vyplýva, že senát konal v zložení [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. V tejto súvislosti krajský súd sťažovateľku neupovedomil v primeranej lehote pred začiatkom pojednávania o zmene v zložení senátu, nesplnil poučovaciu povinnosť podľa § 5 Občianskeho súdneho poriadku v súvislosti s možnosťou namietat' zloženie nového senátu a novú zákonnú sudkyňu [REDACTED]. Nevytvoril jej ani podmienky namietat' zaujatosť sudcov v tomto inom (zmenenom) senáte, čím jej zároveň odňal možnosť riadne konať pred súdom. V spise krajského súdu sp. zn. 1 S 290/2010 sa pritom nenachádza žiaden dodatok k rozvrhu práce na rok 2014, z ktorého by vyplývala zmena pôvodného senátu. Túto skutočnosť sťažovateľka zistila 18. decembra 2017 pri nahliadnutí do spisu krajského súdu. S touto skutočnosťou sa dôsledne *ex offo* nevysporiadal ani najvyšší súd.

Podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku najvyššieho súdu 20. septembra 2017 podľa názoru sťažovateľky neboli splnené. Sťažovateľka a jej zástupca [REDACTED] [REDACTED] neboli elektronicky upovedomení na nimi v žalobe uvedenú mailovú adresu v lehote najmenej 5 dní pred verejným vyhlásením rozsudku najvyššieho súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Sťažovateľka sa teda nemohla verejného vyhlásenia

rozsudku osobne zúčastniť a vypočúť si aspoň stručné odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu. Navyše, sťažovateľka nemala vedomosť o zložení odvolacieho senátu najvyššieho súdu, a preto sa nemohla k jeho zloženiu vyjadriť, resp. prípadne namietat' sudcov.

Krajský súd porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj tým, že zabezpečoval ďalšie dôkazy a rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky [čakal na výsledok rozhodnutí o Proteste prokurátora proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/222/10453-100523/2010/991031 vedené pod sp. zn. Kd 62/11-9, Kd 63/11-9 a Kd 64/11-12 (ďalej len „protesty prokurátora“)], s ktorými sťažovateľku neoboznámil, resp. jej neumožnil sa s nimi oboznámiť a vyjadriť sa k nim. Sťažovateľka sa o týchto nových skutočnostiach dozvedela až nahliadnutím do spisu na krajskom súde 18. decembra 2017. V dôsledku nevedomosti o nich nemohla podať proti rozhodnutiam Ministerstva financií Slovenskej republiky z 2. decembra 2013 odpor, resp. rozklad. Zo zápisnice o pojednávaní krajského súdu z 12. júna 2014 vyplývajú listinné dôkazy, ktoré dostal krajský súd k dispozícii a ktoré sťažovateľka konkrétne označuje.

Keďže v správnom súdnictve dovolanie nie je prípustné, bolo ústavnou povinnosťou najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu rozsudok krajského súdu v spojení s opravnými uzneseniami zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia najvyššieho súdu z 20. septembra 2017 nie je zrejmé, v ktorej miestnosti sa pojednávalo a rozhodlo. Existujú teda dôvodné pochybnosti, či verejné vyhlásenie rozsudku spĺňalo atribúty spravodlivého súdneho konania a či bol vôbec rozsudok najvyššieho súdu 20. septembra 2017 naozaj verejne vyhlásený a ak áno, kde sa tak stalo.

Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č.k. 3Sžf/5/2016 a vydaním rozsudku č.k. 3Sžf/5/2016-234 dňa 20.09.2017 porušil základné právo obchodnej spoločnosti [redacted] na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky

a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných, porušil čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžf/5/2016-234 zo dňa 20.09.2017 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 1S/290/2010 a vydaním rozsudku č. k. 1S/290/2010-173 zo dňa 12.06.2014, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 1S/290/2010-221 zo dňa 10.12.2015 a č. k. 1S/290/2010-228 zo dňa 11.01.2016 porušil základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] podľa čl. 1, čl. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušil jej právo podľa čl. 38 ods. 1, ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/290/2010-173 zo dňa 12.06.2014, v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 1S/290/2010-221 zo dňa 10.12.2015 a č. k. 1S/290/2010-228 zo dňa 11.01.2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

5. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 7.000,- Eur, ktoré je jej povinný vyplatiť spoločne a nerozdielne Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

6. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

7. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Zo zápisnice o pojednávání krajského soudu č. k. 1 S 290/2010-154 z 13. marca 2014 vyplýva, že senát konal v zložení [REDAKOVANÉ]. Pojednávanie bolo nemeritórne, keďže v zastúpení sťažovateľky namiesto zvolenej advokátky bol prítomný advokátsky koncipient, ktorý uviedol, že advokátka sťažovateľky je práceneschopná a on ju ako advokátsky koncipient zastupovať nemôže. Pojednávanie bolo preto odročené na 22. máj 2014.

Zo zápisnice o pojednávání krajského soudu č. k. 1 S 290/2010-158 z 22. mája 2014 vyplýva, že senát konal v zložení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Ani sťažovateľka, ale ani jej právna zástupkyňa prítomné neboli. Bez prejednávania veci bolo preto pojednávanie odročené na 12. jún 2014.

Zo zápisnice o pojednávání krajského soudu č. k. 1 S 290/2010-169 z 12. júna 2014 vyplýva, že senát konal v zložení [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Právna zástupkyňa sťažovateľky sa pojednávania nezúčastnila a neúčast' ospravedlnila mailovým podaním 12. júna 2014 o 10.03 h. Podľa ustanovenia § 250g ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa pojednávalo v neprítomnosti právnej zástupkyne sťažovateľky, ako aj samotnej sťažovateľky. Po otvorení pojednávania predsedníčka senátu oboznámila s obsahom súdneho a administratívneho spisu. Po prednese prítomnej zástupkyne žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) bol vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá.

Z odvolania sťažovateľky z 8. júla 2014, podaného proti rozsudku krajského soudu č. k. 1 S 290/2010-173 z 12. júna 2014, ktoré spisovala právna zástupkyňa sťažovateľky, vyplýva, že namieta predovšetkým to, že proti rozhodnutiam žalovaného boli podané protesty prokurátora, ktorým však Ministerstvo financií Slovenskej republiky ako nadriadený správny orgán nevyhovelo. Ďalej namieta, že nebolo vykonané riadne dokazovanie a neprihliadlo sa na všetky okolnosti, ktoré vyšli v daňovom konaní najavo. Výkon daňovej kontroly bol šikanózný a vykonávali ju aj zamestnankyne Daňového úradu

Bratislava V, čo malo za následok nezákonnosť daňovej kontroly a nezákonnosť rozhodnutí žalovaného.

Z odvolania samotnej sťažovateľky zo 7. júla 2014 vyplýva, že namieta predovšetkým odňatie možnosti konať pred súdom na pojednávaní 12. júna 2014. Daňová kontrola bola podľa názoru sťažovateľky nezákonná. Začala bez toho, aby bola právoplatne ukončená predchádzajúca daňová kontrola. Išlo o šikanózne vykonanie daňovej kontroly zamestnankyňami Daňového úradu Bratislava III, ale aj zamestnankyňami Daňového úradu Bratislava V, teda zamestnankyňami miestne nepríslušného daňového úradu.

Z referátu predsedu senátu najvyššieho súdu č. k. 3 Sžf 5/2016-231 zo 16. augusta 2017 vyplýva pokyn kancelárii oznámiť termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke, a to na 20. september 2017 o 10.30 h v pojednávacej miestnosti P4.

Zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia č. k. 3 Sžf 5/2016-232 z 20. septembra 2017 vyplýva, že vo veci sťažovateľky ako žalobkyne proti žalovanému o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sa začalo pojednávať o 10.30 h a senát v zložení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] verejne vyhlásil rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 5/2016 z 20. septembra 2017, ktorý sa stal právoplatným 23. októbra 2017, vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 290/2010-173 z 12. júna 2014 v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 1 S 290/2010-221 z 10. decembra 2015 a č. k. 1 S 290/2010-228 z 11. januára 2016.

Podľa názoru najvyššieho súdu podstata námietok sťažovateľky spočíva v nezákonnosti postupu správcu dane prostredníctvom zamestnancov Daňového úradu Bratislava III, proti ktorým bola vznesená námietka, prípadne zamestnancov miestne nepríslušného Daňového úradu Bratislava V. Ešte pred začatím daňovej kontroly sťažovateľka namietala zaujatosť zamestnankyň Daňového úradu Bratislava III a tieto boli z vykonávania daňovej kontroly vylúčené rozhodnutím zo 16. apríla 2010. Keďže

sťažovateľka smerovala svoje námietky aj proti všetkým zamestnancom miestne príslušného správcu dane, Daňový úrad Bratislava III požiadal nadriadený orgán o vydanie povolenia na výkon daňovej kontroly pre pracovníkov Daňového úradu Bratislava V. Povolenie bolo vydané 17. apríla 2009 a [REDAKOVANÉ] boli následne Daňovým úradom Bratislava III poverené výkonom daňovej kontroly u sťažovateľky. Z obsahu spisu a vydaných rozhodnutí vyplýva, že vykonávaním daňovej kontroly boli poverení zamestnanci Daňového úradu Bratislava III, ako aj Daňového úradu Bratislava V. Tento postup bol zvolený z dôvodu priebežného podávania námietok zo strany sťažovateľky proti zamestnancom Daňového úradu Bratislava III a neskôr aj proti zamestnancom Daňového úradu Bratislava V. K vydaniu poverenia pre zamestnancov Daňového úradu Bratislava V došlo až po tom, ako bolo zrušené poverenie na výkon daňovej kontroly zamestnancom Daňového úradu Bratislava III. Uvedená situácia teda nezodpovedá stavu, ktorý bol predmetom konania pred ústavným súdom vo veci sp. zn. II. ÚS 118/08, na ktorú poukazovala sťažovateľka vo svojich podaniach, pretože v označenom konaní ústavný súd riešil stav, keď zamestnancom miestne príslušného správcu dane nebolo zrušené poverenie na výkon kontroly, ktorú následne vykonávali zamestnanci miestne nepríslušného správcu dane. Treba poukázať tiež na právny názor riešiaci obdobnú problematiku výkonu daňovej kontroly zamestnancami miestne nepríslušného správcu dane uvedený v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 386/08.

V danom prípade teda nastala situácia, keď zamestnanci organizačne zaradení na Daňovom úrade Bratislava III nemohli pre ich vylúčenie vykonať daňovú kontrolu, a preto mali orgány daňovej správy v prvom rade možnosť zabezpečiť výkon daňových kontrol zamestnancami iného správcu dane pod riadiacou právomocou riaditeľky Daňového úradu Bratislava III, teda za súčasného zachovania miestnej príslušnosti tohto daňového úradu, čo aj využili. Ak teda žalovaný využil možnosť zabezpečenia výkonu daňových kontrol zamestnancami daňovej správy zaradenými na inom daňovom úrade, možno konštatovať, že dodržal požiadavky vyplývajúce zo zásady hospodárnosti a procesnej ekonómie daňového konania.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Námietky sťažovateľky smerujúce proti zloženiu senátu krajského súdu, ako aj námietky smerujúce proti neoboznámeniu s listinnými dôkazmi, ktoré si krajský súd zadovážil, treba považovať za neprípustné.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že senát krajského súdu na pojednávaní konanom 13. marca 2014 bol zložený z [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], na pojednávaní konanom 22. mája 2014 z [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a napokon na pojednávaní konanom 12. júna 2014 z [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a to bez toho, že by sťažovateľku upovedomil v primeranej lehote pred začiatkom pojednávania o zmene v zložení senátu a bez splnenia poučovacej povinnosti podľa § 5 Občianskeho súdneho poriadku o možnosti namietať zloženie nového senátu. V spise krajského súdu sa pritom podľa sťažovateľky nenachádza žiaden dodatok rozvrhu práce na rok 2014, z ktorého by vyplývala zmena pôvodného senátu. Túto skutočnosť sťažovateľka zistila 18. decembra 2017 pri nahliadnutí do spisu krajského súdu. S touto skutočnosťou sa dôsledne *ex offio* nevysporiadal ani najvyšší súd.

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že sťažovateľka, ale ani jej právna zástupkyňa sa nezúčastnili ani jedného z troch pojednávanií. Prvé dve pojednávania boli ako nemeritórne odročené ihneď po začatí pojednávania. Na poslednom pojednávaní konanom 12. júna 2014 právna zástupkyňa sťažovateľky ospravedlnila neúčast' na pojednávaní, avšak o odročení pojednávania nepožiadala. Pojednávanie sa vykonalo v jej neprítomnosti a došlo aj k vyhláseniu rozsudku.

Pokiaľ bola sťažovateľka tej mienky, že senát konal a rozhodol v nesprávnom zložení (keďže bez zrejmeého vysvetlenia bol inak zložený, ako na predchádzajúcich dvoch pojednávaniach), nič jej nebránilo v podanom odvolaní túto skutočnosť namietať ako porušenie jej základného práva na zákonného sudcu. Sťažovateľka to však neurobila a s námietkou prišla až v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Zo sťažnosti je pritom zrejme, že nesprávne zloženie senátu nenamietala v odvolacom konaní preto, lebo o tom nevedela,

keďže sa na pojednávaniach nezúčastnila. Túto skutočnosť zistila až 18. decembra 2017, keď nahliadla do spisu.

Možno konštatovať, že sťažovateľka síce podala proti rozsudku krajského súdu odvolanie, avšak v odvolaní námietku nesprávneho zloženia senátu neuplatnila. Znamená to, že hoci sťažovateľka z formálneho hľadiska možnosť podania odvolania využila, materiálne vzaté, však tento riadny opravný prostriedok na nápravu namietaného porušenia práva nevyužila, čo zakladá neprípustnosť tejto sťažnostnej námietky. Skutočnosť, že sťažovateľka až nahliadnutím do spisu 18. decembra 2017 (teda až po rozhodnutí najvyššieho súdu) zistila tvrdené nesprávne zloženie senátu, nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Bolo totiž v najvlastnejšom záujme sťažovateľky (kvalifikovane zastúpenej advokátkou) v súlade s princípom *vigilantibus iura scripta sunt* uviesť v odvolaní všetky skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na výsledok konania. Taký postup, ktorý si sťažovateľka zvolila (získovanie závažných skutočností po skončení odvolacieho konania), uvedenému princípu nezodpovedá.

V podstate rovnaké úvahy sa vzťahujú aj na námietku, podľa ktorej sa sťažovateľka nedozvedela o listinných dôkazoch vyžiadaných krajským súdom, neoboznámila sa s nimi a ani sa k nim nevyjadrila. I tu totiž platí, že ak by sa pojednávania konaného 12. júna 2014 zúčastnila, mala by o týchto listinných dôkazoch vedomosť, keďže boli na pojednávaní oznámené. Neúčastňou na pojednávaní sa sama o túto možnosť pripravila. Zároveň jej nič nebránilo namietat túto skutočnosť v podanom odvolaní, čo sa však rovnako nestalo. I tu je totiž zrejmé, že sťažovateľka prejavila o obsah spisu záujem až po skončení odvolacieho konania.

Ďalšie námietky sťažovateľky treba považovať za zjavne neopodstatnené.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že daňovú kontrolu mohli vykonávať iba kontrolóri miestne a vecne príslušného Daňového úradu Bratislava III a ak ju napriek tomu vykonávali zamestnankyne Daňového úradu Bratislava V bez toho, aby bol na výkon daňovej kontroly nadriadeným orgánom delegovaný Daňový úrad Bratislava V, potom všetky úkony vykonané kontrolórkami miestne a vecne nepríslušného Daňového úradu Bratislava V sú absolútne neúčinné, nezákonné a neplatné. Takýto postup je podľa nej v rozpore s nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009.

Ústavný súd považuje za potrebné k tomu poznamenať, že najvyšší súd dostatočným a konkrétnym spôsobom vysvetlil, prečo nebolo možné podľa jeho názoru vychádzať z už

označeného rozhodnutia ústavného súdu. Uviedol totiž, v čom sa skutkový a právny stav v tejto veci líši od veci, ktorou sa ústavný súd zaoberal a na ktorú sťažovateľka ako na precedentné rozhodnutie poukazuje. Sťažovateľka však bez toho, aby sa čo len pokúsila konkrétne argumenty najvyššieho súdu vyvrátiť či aspoň spochybníť, iba opakuje námietku poukazujúcu na rozhodnutie ústavného súdu. Za tohto stavu ústavný súd nemal relevantný podklad na to, aby sa od právneho názoru najvyššieho súdu odchýlil.

Napokon sťažovateľka namieta, že neboli splnené podmienky na verejné vyhlásenie rozsudku 20. septembra 2017, keďže jej právny zástupca nebol elektronicky upovedomený na mailovú adresu uvedenú v žalobe o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Okrem toho zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia najvyššieho súdu z 20. septembra 2017 nie je zrejmé, v ktorej miestnosti sa pojednávalo a rozhodlo, čo podľa názoru sťažovateľky zakladá dôvodné pochybnosti o tom, či verejné vyhlásenie rozsudku spĺňalo atribúty spravodlivého súdneho konania a či bol vôbec rozsudok najvyššieho súdu 20. septembra 2017 naozaj verejne vyhlásený a v kladnom prípade, kde sa tak stalo.

Podľa § 45 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku písomnosti možno doručovať aj elektronickými prostriedkami, ak o to účastník konania alebo jeho zástupca požiada a oznámi adresu na zasielanie písomností elektronickými prostriedkami. Písomnosť súdu sa považuje za doručенú piaty deň od jej odoslania, aj keď ju adresát neprečítal.

Podľa § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3.

Podľa § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že o upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickou formou musel účastník konania výslovne požiadať, čo sa však v danom prípade nestalo, keďže sťažovateľka iba uviedla popri poštovej adrese aj elektronickú adresu. Uvedené stanovisko vyslovil najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Cdo 44/2017 z 25. septembra 2017 v inej veci sťažovateľky, ktorou sa ústavný súd zaoberal v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 124/2018. Je pravdou, že zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia najvyššieho súdu č. k. 3 Sžf 5/2016-232 z 20. septembra 2017 nevyplýva, v ktorej miestnosti došlo k vyhláseniu rozsudku. Príslušné tlačivo s uvedením tohto údajá ani nepočíta. Podľa názoru ústavného súdu plne postačuje, že v oznámení termínu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke bolo číslo pojednávacej miestnosti, v ktorej malo dôjsť k verejnému vyhláseniu rozsudku, konkrétne uvedené.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018